

ΟΥ

ΟΥ

θη, καταπονέω-ῶ, κοπόω-ῶ, κατατρίχω, κόπτω, κατακόπτω, παρατείνω. = οὔτο-μλάιου. Σμεσ. -εμ. ἀπαγορεύω, ἀπαυδάω-ῶ, ἀπολέγομαι (ἀπείρηκα), ἀποκάμνω, ἐκκάμνω, παρίεμαι, ἐκλύομαι (ὁ ἄορ. οὔτρωδλίχσα, ἐστὶ κοινοὸς καὶ τοῦ τρωδλίχσα, καὶ ὄρα ἐκεῖ).

Οὔτρω. ἐπίρ. αὔριον.

Οὔτρω. ἐπίρ τὸ πρῶτ. παρβλ. ζάτρα.

Οὔτρενένιε, ἱα. οὐδ. στενοχωρία, θλίψις, κατάθλιψις, καταπίεσις, ἀδημονία.

Οὔτρενάιου, εἰση. μ. -εσιῶ, ἡση-στενῶ-ῶ, στενοχωρέω-ῶ, πιέζω, καταπιέζω, καταθλίβω. Σμεσ. καὶ παθ. -εμ. -μαι. (2 Κορινθ. 6. 12. οὔτρενάιετεα. στενοχωρεῖσθε = τρενω βλεψάετεα).

Οὔτρεχα, η.θηλ. = οὔτρενένιε.

Οὔτρεψάιου, εἰση. μ. -σιδ, ηση. παρηγορέω-ῶ καὶ μεσ. -ρέομαι-οῦμαι. παρακαλέω-ῶ, παραμυθέομαι-οῦμαι. Σμεσ. καὶ παθ. -εμ. -μαι.

Οὔτρενένιε, ἱα. οὐδ. παρηγορία, παραμυθία, παρακλη-

σις, παραίνεσις.

Οὔτρεσητελ, α. ἄορ. παραμυθητής, παρηγορος, παρακλήτωρ, παρακλητος.

Οὔτρεσητελνхий, αμ. σε. ἐπίθ. παραμυθητικός, παραμυθικός, παρηγορικός, παρακλητικός.

Οὔτρεσηний, αμ. σε. ἐπίθ. = τῶ προηγ (106. εβλω οὔτρεσηна. λίαν ἀνησιφόρα. ἴσως ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ οὔτρεσηна).

Οὔχητρεάιου (καὶ οὔχηψρεάιου), εἰση. ἄορ. οὔχητρηχ. μ. οὔχητρεῖο, ηση. μηχανάομαι-ῶμαι, τεχνάομαι-ῶμαι, τεχνάζομαι, δολιεύομαι, πανουργέομαι, ῥαδιουργέω-ῶ, μηχανοῤῥαφέω-ῶ, σκευορέομαι-οῦμαι, σοφίζομαι. καὶ ἐπιτηδεύω. = κόζηστεβδῖο = κόκάρστεβδῖο 2) = οὔπρεμδάραιου (216) 1. σημασ. Σμεσ. παθ. χρ. ἄορ. οὔχηψρενний, αμ. σε. σεσοφισμένος (β. καθολ. Πετρο. 1. 16).

Οὔχλεβλάιου, εἰση. μ. -βλιου, ηση. ψωμίζω.

Οὔχο, α (καὶ οὔχεε). οὐδ. οὔς, ὥτιον. (δύκ. [ἀντὶ τοῦ οὔχηθηλ. εὐχεσητότ. τὸ] οὔχη,